

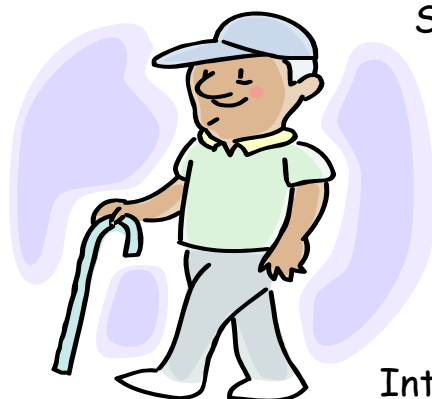
Rapport från Norra Jämmerdalen.

När jag för många, många år sen blev undersåte här i Norra Jämmerdalen, tyckte jag länge att jag kommit till en fin och bra plats i tillvaron.

Det är nu först de sista åren allt har blivit så besvärligt och krångligt, och jag kan inte förstå varför?

Inte för att jag vill klaga eller beklaga mej, detta är mig mycket fjärran, men när jag tycker att allt blivit till det sämre, så vill jag bara att ni ska få veta.

Ta t ex det där med affären. Bara för något år sedan tog det mej fem-sex minuter att gå dit. Nu är vägen mer än dubbelt så lång, och det tar mer än en kvart att gå dit.

Som om det nu vore nog det där med tiden! Nu har jag en brant backe upp till stugan också som jag aldrig hade förr. Förut var det bara en liten svag sluttning, men nu måste jag vila minst en gång mitt i backen innan jag orkar gå vidare.

Inte för att jag vill klaga eller beklaga mej, det är mej fjärran, men det är inte ett dugg bättre beställt med Norra Jämmerdalens nyhetsavisa heller, och det har jag påtalat för redaktören. Förr var texten i tidningens spalter luftig och lättläst. Det var alla gånger ett typsnitt på minst tolv punkter. Nu har dom varit klåfingriga och ändrat typsnittet till apoteksstil på sisådär fyra punkter. Då kan ju varken levande eller döda läsa texten.

Jag frågade redaktören om han inte ville ha kvar sina läsare i Norra Jämmerdalen? Han svarade mej bara med ett brett flin!

Inte för att jag vill klaga eller beklaga mej, det är mej fjärran, men det får konsekvenser ska ni veta. I förra veckan kom Olga på Klinten

in till mej som hastigast, och då bad jag att hon skulle läsa lite för mej ur avisan.

Olga har i alla tider haft den kraftigaste rösten av alla fruntimmer här i byn, men nu läste hon så tyst, så jag knappast hörde något. Hon ändrade rösten, ska ni veta, efter dom små bokstäverna i avisan.

Igår mötte jag en bekant, tror jag han var. Han hejade på mej, men jag vet inte riktigt säkert vem han var. Han pratade med mej ganska länge, och frågade till slut om jag bodde kvar på samma ställe som förut? Vad skulle jag svara på en så dum fråga? Hur skulle jag kunna veta det? Efter vad jag kan förstå, så är det länge nu sen jag bodde där. Folk är så närgånget nyfikna nu för tiden.

Det är många som gärna vill påminna mej om att jag har tolv barn, åtminstone som jag erkänt, men dom ser jag aldrig röken av numera. Dom kommer så sällan hem till Norra Jämmerdalen nu för tiden. Annat var det förr, fast det erkänner dom inte själva.

En av dom kom hem för en tid sedan, och jag förebrådde honom för detta faktum. Då var han fräck nog att påstå att jag blivit glömsk och skulle tänka på att det berodde på min ålder. Den har jag tänkt på i hela mitt liv, men inte kommer barnen hem oftare för det.

En annan sak! För några dagar sen råkade jag stöta ihop med Oskar på Höjden, och du milde tid så gammal han blivit. Jag kände faktiskt inte igen honom med detsamma. Kan det bero på ozonhålet att allt blivit så tokigt och upp och nervänt?

Det är inte för att klaga eller beklaga mej som jag lämnar den här rapporten, detta är mej mycket fjärran. Det är bara för att ni ska få veta. Vi har det ju trots allt fortfarande så fantastiskt bra vi som bor här i Norra Jämmerdalen.

Vi har gott om allt som hör till livets nödtröft. Vi har gott om både mat och kaffe, gott om väder och vind och nederbörd. Gott om skulder, och stort överflöd på skatt.

Jag ska aldrig glömma de kloka ord Amos på Bleka döden sa en gång när vi träffades, och jag tror han menade fullt allvar när han sa: "Bara jag får vara frisk och gumman kan arbeta, nog ska vi två klara oss."

Hälsningar från Norra Jämmerdalen gm Göte Ingelman
Bildmakare: Bo Hansson